

Bilag til bet. o. andragende om folketingets samtykke i henh. t. grundlovens § 57, 2. pkt.

„I øvrigt bemærkes, at retten, under hensyn til, at den nævnte grundlovsbestemmelse har til formål af hensyn til folketingsforretningernes bedst mulige fremme at sikre folketingets medlemmer den størst mulige ytringsfrihed, må mene, at det for bestemmelsens anvendelse ikke kan være en forudsætning, at ytringerne er fremsat fra folketingets talerstol, men at hovedvægten ved afgrænsningen af dens anvendelsesområde bør lægges på, om ytringerne er fremsat under udøvelse af hvervet som folketingsmand. Idet dette hverv nødvendigvis medfører deltagelse i rådslagninger og drøftelser ikke blot i det samlede ting, men også i dets udvalg, samt i partimøder, som det enkelte politiske partis folketingsmænd afholder vedrørende anliggender, som er eller vil blive dem forelagt i folketinget eller dets udvalg, finder retten, at det ikke kan udelukke anvendelse af bestemmelsen i grundlovens § 57, 2. pkt., at en udtalelse, der giver anledning til påtale, er fremsat i et sådant partimøde, uden at det herved kan tillægges betydning, om mødet gennemføres strengt som fortløbet. Da den påklagede udtalelse ifølge den nedlagte påstand skal være fremsat i et partimøde, hvorunder de deltagende folketingsmænd, herunder sagsøgte, ifølge de foreliggende oplysninger har drøftet deres stilling til det for finansudvalget foreliggende spørgsmål om en eventuel godtgørelse til sagsøgeren, må retten herefter anse sagsøgeren for uberettiget til, uden at samtykke fra folketinget foreligger dertil, at iværksætte den af ham under denne sag rejste tiltale.“

Af det ovenanførte vil fremgå, at jeg må være enig i dommens resultat, ligesom jeg kan tiltræde dens begrundelse herfor. Da vægtige hensyn såvel til det enkelte folketingsmedlem som til tinget selv taler for, at

ytringer af et folketingsmedlem på udvalgs-møder og på gruppemøder i henseende til immuniteten bør behandles ens, må jeg endvidere mene, at de overordnede domstole i påkommende fald vil nå til samme resultat som den omtalte byretsdom. Det kan, når folketingets arbejdsmåde og arbejds-vilkår tages i betragtning, ikke antages, at de overordnede domstole i den omstændig-hed, at udvalgs-møder er mere „officielle“ end gruppemøder, skulle finde grundlag for forskelsbehandling i den heromhandlede henseende.

Det er herefter min opfattelse, at det af præsidiet rejste spørgsmål må besvares bekræftende.

Jeg finder anledning til at tilføje, at der i teorien har været nogen uenighed om, hvorvidt ansvarsfriheden efter § 57, 2. pkt., også gælder søgsmål, hvorunder der alene nedlægges påstand om mortifikation af den påklagede ytring. Efter den seneste fremstilling af den danske statsforfatningsret, nemlig Poul Andersens ovennævnte værk fra 1954, omfatter immuniteten „ethvert Ansvar, som ved privat eller offentligt Søgsmal for Domstolene, hvad enten der er Tale om Straf eller Erstatning, formentlig ogsaa Mortifikation“. I en note til fremstillingen oplyses, at det norske storting i 1953 har givet tilslutning til en indstilling, hvorefter ethvert søgsmål, være sig til straf, erstatning eller mortifikation, anses for udelukket. Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette, men blot bemærke, at immuniteten netop efter dens formål og begrundelse, såvidt jeg kan se, må omfatte ethvert søgsmål mod et folketingsmedlem, hvorved dennes ytringer i folketinget påklages, altså også et søgsmål, hvorunder der kun nedlægges påstand om mortifikation.

Med ærbødighed

H. Hansen.